

สหายเอ๋ย...

เจ้ากับข้าได้ตกลงใจเป็นสหายกันมาได้ก็นานโขแล้ว

บุทรจักรนี้กว้างใหญ่นัก มีอุปสรรค ความขัดแย้งหลายหลาก

ที่ตรงดิ่งเข้ามาประจันหน้า บางเวลามันดูน่าขนหัวลุกยิ่งนัก

แต่แล้วยังไงล่ะ?

ในเมื่อข้างกายข้ายังมีเจ้า มีใบหน้าและกำลังหัวใจจากสหายชั้นยอดเช่นเจ้า!

ทำให้ข้ามองเห็นอุปสรรค เป็นแค่ "ก้อนจี้มูก" ที่แกะไว้ที่ปลายเล็บ

และพร้อมที่จะดีดมันไปให้ไกลสุดลูกหูลูกตา

แต่ในบุทรจักรมักจะมีสองด้านเสมอ..

ในเมื่อวันนี้เจ้าได้พบเจอกับด้านที่เลวร้ายของมัน.. มันขมขื่นใช่ไหมล่ะ?

"ความจริง" แรก ๆ มันจะโหดร้ายอย่างนี้ล่ะ อย่าพยายามผลักดันมัน

เพราะไม่ว่าเจ้าหรือข้าที่ถึงแม้จะมีฝีมือเยี่ยมยุทธ์ปานใด

แต่ก็ทำอะไรมันไม่ได้หรอก "ไอ้"ความเป็นจริง" เนี่ย

แต่อย่าถอยล่ะ ... ท้อได้พอเป็นน้ำจิ้ม อยู่กับมันไป

ความจริงมันอยู่ในตัวเรา เป็นเนื้อเดียวกับเรา

ถ้าตัวเราดี เดียวมันจะเลียนแบบเราเองล่ะ

เชื่อข้าสิ!!!

หรือบางครั้ง...

ถึงแม้ยุทธจักรจะกว้างใหญ่ไพศาลเพียงใด..

แต่เจ้ากลับรู้สึกเหมือนกับว่า "ไม่มีที่สำหรับหยัดยืน"

ข้าเองก็เคยเป็น และตอนหลังข้าก็ได้ทราบเนื้อแท้ของมัน

ว่ามันเป็นแค่ความรู้สึกของคนอ่อนแอ เป็นแค่ความคิดที่จอมปลอมหลอกหลวงเท่านั้น...

ก็อย่างว่า "ยุทธจักร" มักมีสองด้านเสมอ

อย่านะ ! อย่าบอกนะว่าเจ้าลืมไปแล้ว ...

เจ้านี้มันน่าโดน "ฝ่ามืออรหันต์" เสียจริง!!

อีกด้านที่งดงามกว่า "ยังมีข้าอยู่" ข้าไม่ได้หลงตัวเองนะ เพียงแต่รู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ

เหมือนกับบ้านหลังใหญ่โต ความสุขเพียงหนึ่งเดียวอาจอยู่ที่เตียงนอน!

ฉันใดก็ฉันนั้น...หากในยุทธจักรอันกว้างใหญ่นี้ เจ้ายังหาสักที่ที่ยืนอยู่อย่างผ่อนคลาย ไร้กังวลไม่ได้...

มานี่สิ!

มายืนข้าง ๆ ซ้ำนี้...

[ตลอดเวลา] สหาย

[จอมยุทธ์น้อย 31/7/2010]